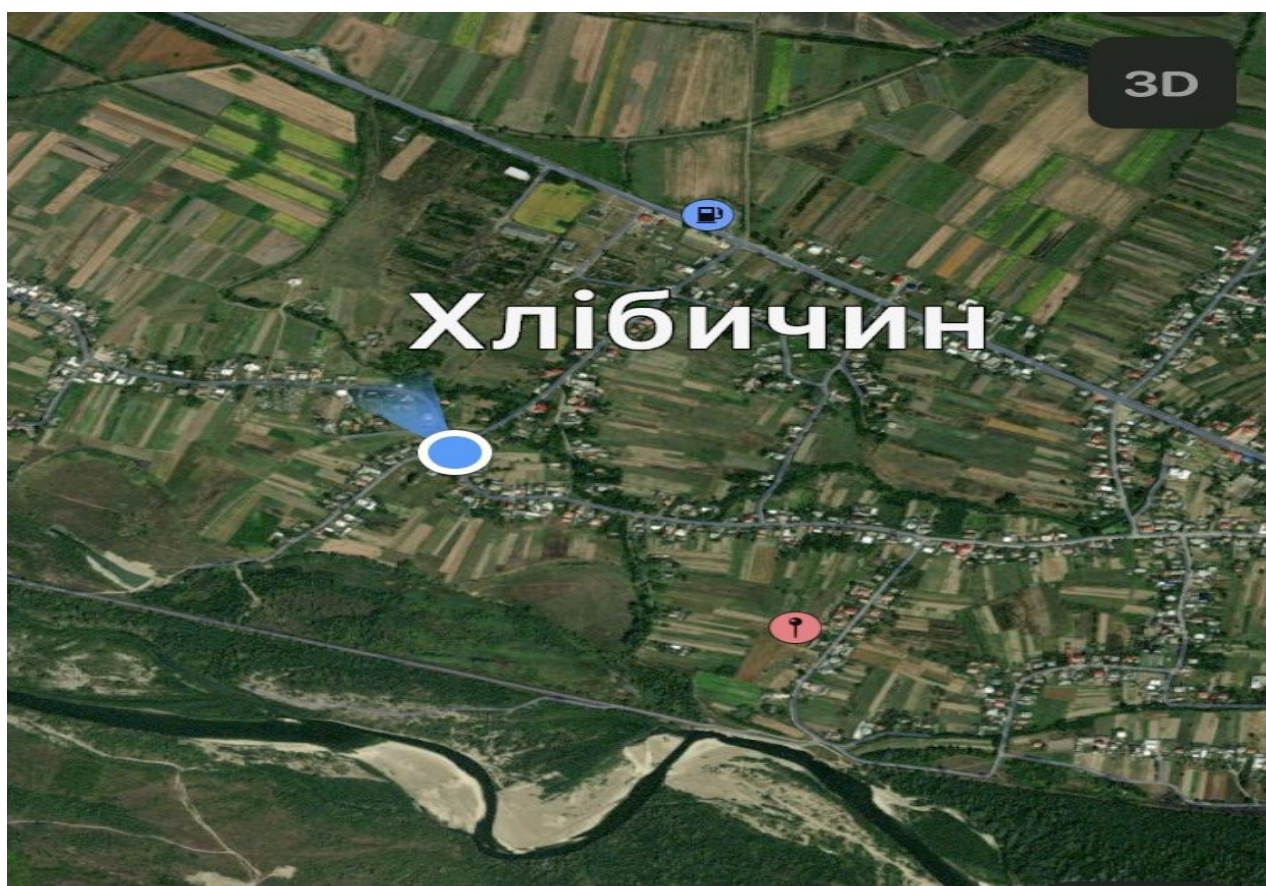
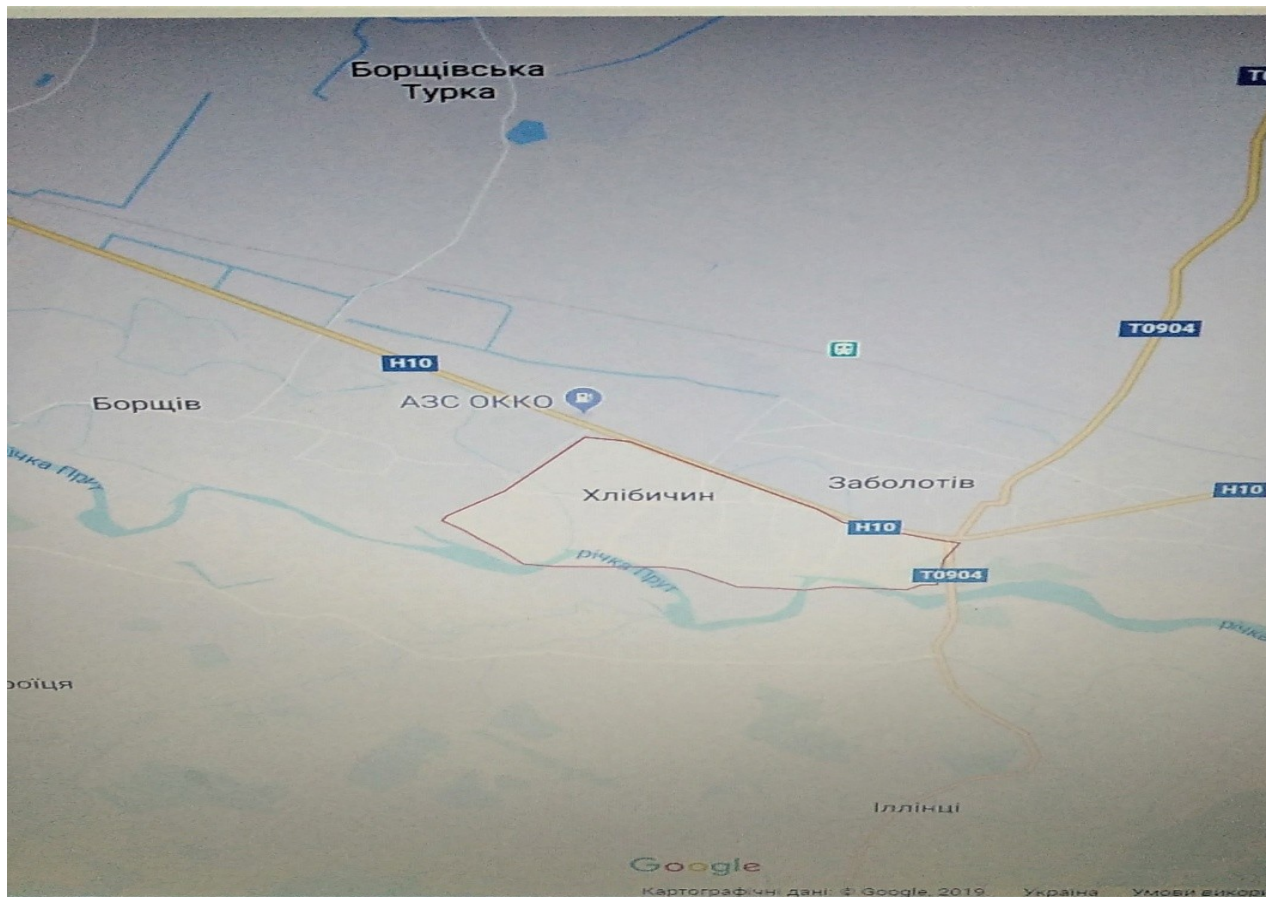

ІСТОРІЯ УТВОРЕННЯ ТА СТАНОВЛЕННЯ

села Хлібичин

I. Вступ

Хлібичин майже зрісся з містечком Заболотів, виростає відразу на захід від Заболотова. Село невелике — 573 жителя за останнім переписом. Перша письмова згадка належить до 1435 року. У податковому реєстрі 1515 року в селі документується 4 лани (близько 100 га) оброблюваної землі.

Поселення цікаве тим, що тут знаходиться одна з двох пам'яток архітектури Снятинського району, що включена в державний реєстр. Це дерев'яна хрестова в плані Успенська церква (1854) та її дзвіниця (1826—1855).

Дзвіниця знаходиться на північний захід від церкви. Це восьмигранник на чотверику, має шатровий дах і оточена піддашшям. Перший ярус в неї рублений, другий каркасний.

Село Хлібичин - назва села за давньою легендою походить від назви "хліб", який чумаки вимінювали в населення на сіль. Друга легенда говорить про те, що в селі колись поселився чоловік, що мав щедрю вдачу і був дуже чесний. За це його назвали Хлібич, а відтак і село Хлібичин.

Перша письмова згадка про село у писемних джерелах –1443 рік.
Загальна площа населеного пункту –189.7 га, населення – 543 особи.
Віддаль до Снятина – 23км, до Івано-Франківська –88 км.

Поштовий індекс –78318

У селі знаходиться загальноосвітня школа I-II ст., фельдшерсько - акушерський пункт та сільський клуб.

В населеному пункті діють також дві крамниці, АЗС, цех по виготовленню кованих виробів, пилорама.

II. Історичні дані про село Хлібичин

Наше мальовниче село Хлібичин розміщене в низовині на лівому березі річки Прут. Межує зі сходу з селищем Заболотів , а зі заходу - з селом Борщів. З південної сторони за Прутом починається стрімке передгір'я Карпат, а з півночі - полого підвищення наших чорноземних полів. Найвища точка наших полів зветься Могилою, і вона на кілька метрів вища, ніж найвища гора передгір'я – Лісогірка . В нашій місцевості збереглася давня легенда про те, що ніби-то тут жили колись велетні такі могутні та величні, коли один такий чоловік стояв на Лісогірці , а другий - на Могилі , то один другому передавав топірець . Раніше наше село називалося Хлібичин-Пільний. Означення "Пільний" служило для того, щоб відрізнити від Хлібичин Лісний Коломийського району. А корінь "хліб" в основі його назви вказує на те, що з глибокої давнини славилось воно хлібом Це стверджує і легенда про походження назви села Хлібичин.

З давніх-давен Галичина славилась своїми сольовими джерелами. Багато їх було в околицях міста Коломиї. Звідси возили сіль не тільки по західних землях, але й до Києва. Везли її галицьким шляхом, біля якого виросли великі і малі поселення людей. Везли в основному холодною осінню , чи зимою. Втомлені , зголоднілі зупинялися перепочити та виміняти сіль на харчі . Чумаки неодноразово їхали по сіль, а тому добре знали , що найсмачніший хліб пекли в нашому селі і стали називати його Хлічин, а в сусідньому Борщеві вимінювали сіль на борщ, який їм теж припав до смаку.

Перша згадка про наше село датована 1443 роком паном Задуровичем, який був власником села.

Далі село перейшло до древнього роду Кисілевських, нащадки якого сягають часів Галицько-Волинського князівства . Окрасою села є дерев'яна хрестовидна церква Успення Приснодіви Марії, побудована в 1854 році. Церква знаходиться на північному заході від дзвіниці(1826-1855рр.). Парахія заснована 1832 року. На час будівництва храму були наявні метрики від 1748 року.

Неподалік церкви у 1856 році була побудована резиденція , яка добре збереглася до наших днів. В резиденції проживала родина Киселевських. Варто зазначити, що ціле століття, від 1840 і до 1942 років, династія священиків Киселевських служила в церквах сіл Хлібичин та Борщів.

У резиденції , за переказами старожилів , була господарка , яка переходила від одного священика з роду Киселевських до іншого . У господарстві були коні, худоба, свині і всяка живність . Поруч господарства знаходився великий сад . Все поле обробляли наймити і парафіяни . Якщо священик з якихось причин не міг використати все поле , то частину його віддавав в оренду.

В даний час в цьому приміщенні навчаються діти початкових класів Хлібичинської ЗОШ I-II ступенів .

Приміщенню, в якому знаходяться початкові класи Хлібичинської ЗОШ , понад сто років. Старожили села розповідають різні версії щодо цього будинку. Кажуть, колись тут була резиденція священика отця З . Киселевського. Позаду будинку був великий сад. У ньому можна було часто бачити, як прогулюється попада з колискою, де була мала дитина. Зліва були розташовані господарські будівлі. Священик їздив на бричці, запряженій парою коней. Через річку Крисівку був дерев'яний міст, від якого аж до самого порога простяглася алея. З обидвох боків вона була обсаджена декоративними кущами і квітами. Люди пригадують що біля маєтку було дуже гарно.

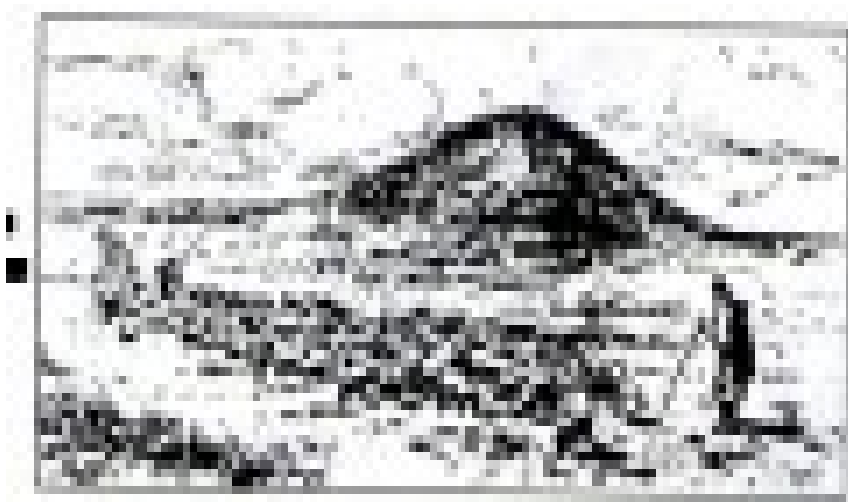
У квітні 2008 року на подвір'я школи заїхав автомобіль престижної марки, з якого вийшли троє статечних мужчин. Як з'ясувалося пізніше - то були онуки самого отця Киселевського, які носили прізвище свого дідуся з гордістю. Доля рідко зводить цих людей разом. І все-таки, зустрівшись, вони вирішили провідати свою дідівщину. Старший з них, Борис Киселевський, викладає у Варшавському університеті, і проживає у Польщі. Середущий, Дмитро, викладач Івано-Франківського університету нафти і газу. Молодший, Іван, проживає у Києві. У дитинстві вони часто бували у маєтку священика.

Відвідувачі були вражені тим, що будівля збереглася в доброму стані.

Вони пригадали, що звали дідуся Здіслав, і що у нього було ще двоє братів, долю яких вони також досліджують. Похований отець З. Киселевський біля церкви у селі Хлібичин.

Відомо також, що правнучка отця Ніколая Киселевського проживає у Львові. Кожного року приїжджає у село Хлібичин, відвідує гробницю родини Киселевських, бере участь у святій літургії у храмі Пресвятої Богородиці, дає пожертву на храм.

Не менш цікавою є розповідь старожилів про наше поле , яке з давніх-давен зветься Могилою

На найвищому місці була висипана висока могила . Вона мала понад п'ять метрів висоти і понад 10-15 метрів в діаметрі . На могилі була встановлена кам'яна плита з відповідним написом і де-рев'яний хрест. Її могли висипати на честь жителів села Петрівці , які загинули в боротьбі з татарами чи турками . Серед мешканців села Борщівська Турка зберігся ще і такий переказ: "Дуже давно з-за Прута , тобто з тих місць , де зараз знаходиться с.Трійця, на наше поле звезли багато побитих козаків і там їм висипали високу могилу". Правда невідомо , від кого козаки загинули: від ляхів, турків чи татар? Не одне століття та могила стояла . Навіть нашим ворогам вона не заважала Лише у 1960 році колишня голова колгоспу Калина Якименко змусила наших механізаторів розгорнути ту могилу . Весною 1994 року голова господарства Михайло Марущак дав вказівку відновити могилу . Рада ветеранів її сформувала і засіяла травою. Є ще одна згадка пов'язана з цим полем . Рада ветеранів її сформувала і засіяла травою. Є ще одна згадка пов'язана з цим полем .

Навесні 196 -1961 рр. автор цих рядків знайшов на ньому металічну печатку. В центрі якої було написано „ 13 „ рота а по колу „ 816 Хвалинський полк „

Виникає запитання: коли , при яких обставинах і з якою метою знаходився цей полк на нашому полі ? Яка його подальша доля ? Літери на печатці були старого алфавіту . Чи немає тут зв'язку. з російсько-турецькою війною 1711-1739 років ? Справа в тому , що у 1711 році біля річки Прут відбулася битва російських військ царя Петра I з козаками і турками. Перемогли турки і козаки . Не виключено , що це сліди й Першої світової війни . Як бачимо , поле і "Могила" ще досі приховує від нас багато таємниць.

Хочеться вірити, що з нею зацікавляться спеціалісти і скажуть своє визначальне слово.

Неподалік , як уже згадувалось, розташовалося село Петрівці . Донедавна наші трактористи виорювали різні черепки , оброблене каміння , перепалину книгу , уламки хреста та інші сліди життя людей . Досі збереглася "Дорога на Петрівці". Цікаво й те, що назва села співзвучна з назвами давніх покутських сіл , таких , як Кобильці , Балинці , Ганьківці , Задубрівці , які розташовані майже на одній лінії . В межах колишнього села є урочище, яке люди називають "Безоднею".

З покоління в покоління передається переказ про те , що на тому місці колись стояла церква . Та одного разу вона разом з людьми провалилась під землю . Зараз там велике джерело, з якого витікає вода . У людській пам'яті збереглась ще й така легенда : "Одного разу жінка поспішала до церкви .

Запізнюючись , вона підбігала і вивихнула на нозі палець . Від болю скрикнула : "А щоб ця церква провалилась під землю ! "Так і сталося . Коли геологи розвідували подібні місця , то знаходили підземні озера і порожнини . І якщо церква стояла над нею,то таке цілком можливе . Трагедія могла статись після багатої на сніг зими , підчас тривалих весняних дощів , коли земля глибоко розмокла і не втримала церкву . Такий провал над порожниною верхнього шару землі у 1995 році спостерігали на полі "Гора". Правда, він менший менший і не такий глибокий . Отже , такі явища в наших місцях бувають...

II. Історичні дані духовного відродження

Хлібичин Пільний - парафія, церква Успення Пресвятої Діви Марії, патрон Марія Малевич. Парох о. Йоан Венгринович, народження 1799-го року. В метриках записано 308 греко-католиків...Хлібичин Пільний мав 1841-го року парафію, яка належала до Заболотівського деканату, львівської дієцезії. Церква Успення Пресвятої Діви Марії. Патроном була Марія Малевич, пароха в той час не було. Адміністрував парафію о. Николай Кисілевський, народжений 1812-го року, висвячений 1840-го року. В метриках записано греко-католиків 400 осіб. *[За Шематизмом Львівської дієцезії з 1841-го року]*

Хлібичин Пільний, повіт Снятин, село, лежить над рікою Прутом. Почерез це село переходить залізниця львівсько-чернівецька, котрої найближча станція знаходиться в Заболотіві, містечку на 1,9 кілометрів віддаленому від Хлібичина. Село Хлібичин є віддалене від Снятина на захід на три милі. Залізниця, що веде з Коломиї до Снятина, дуже влекшує комунікацію. Дідич мав орного поля 343 морги, сінокосів і огорodів 12 моргів, пасовиськ 64 морги. Селяни мали орної землі 580 моргів, сінокосів і огорodів 36 моргів, пасовиська 135 моргів. Населення римо-католицьке 30 осіб, греко-католиків 534 особи, жидів 6, разом 570 мешканців. Поляки належать до римо-католицької парафії в Заболотіві, греко-католики мають свою парафію на місці, до якої належить сусіднє село Борщів з 903 особами греко-католицького віровизнання. Парафія належить до деканату Коломийського. В тому селі є школа незорганізована. Власником більшої посілости був Роберт Радлінскі. *[Словник географічний, том I, ст. 581]*

Вістник пошт і телеграфів, Львів 1910-го року подає, що мешканців в тому часі було 945. власником дібр була вже Каєтана Задуровіч. Урядова статистика, Варшава 1933-го року, по день 1-го квітня 1932-го року, подає, що Хлібичин Пільний займав простір 7,07 кілометрів квадратних, а орного поля було 5, 80 кілометрів квадратних. На 30. IX.1921-го року було 186 будинків, а на 9.XII.1931-го року було їх 209. на 30.IX,1921-го року було в селі 847 мешканців, а на 9.XII.1931-го року було 876 осіб.

Хлібичин Пільний, село, парафія. Церква Успення Пресвятої Діви Марії, дерев'яна, побудована і посвячена 1854-го року. Одна капличка мурована і дві дерев'яні. Патрон, наслідники Александра Задуровича.

Парох о. Андрей Юліан Кисілевський, народжений 1883-го року, жонатий. В метриках записано 836 греко-католиків, в прилученому селі Борщів є церква св. Михайла, побудована і посвячена 1828-го року, з присілком Турка Борщівська є

однокласова школа — польська. Братство церковне без статутів. Воевідство Станиславів, староство, каса скарбова в Снятині, суд, пошта і телеграф і залізнична станція в Заболотові, 5 кілометрів віддалі.

[За Шематизмом Станиславівської єпархії з 1938-го року.]

Додаткові відомості: о. Йосиф Кисілевський народжений в Хлібичині Пільному в 1858-го року, а помер в селі Олеша, повіту Товмач 19.III. 1910-го року. Парохом в селі Хлібичин в 1841-му році був о. Николай Кисілевський, а 1938-го року, після Шематизму, отець Андрей Юліан Кисілевський. В Хлібичині жив скульптор Нестор Кисілевський. На етнографічній виставці в Коломиї виставлено з Хлібичина ярма для волів, вози і сани, як також пояс. (О. Кольберг, “Покуття”, том I, ст. 46 і 64).

До символіки різних вірувань в Хлібичині Пільному належить бабка, рослина, яка після народної медицини гоїть рани. Там же також святять на Маковія татарське зілля, що має бути успішним ліком під час породу. Мрочко згадує у своїй праці про Хлібичин Пільний на таких сторінках: 68-127 і 97-128.

Померли вихідці з Хлібичина Пільного: Василь Івахнюк, Микола Петрівський, Михайло Блясецький, Осипа Петрівська-Куровицька.

III. Перші священики на парафії

З історичних джерел про родину священиків Кисілевських відомо: “Йосиф Кисілевський народжений в Хлібичині Пільному в 1858 році, а помер в селі Олеша, повіту Товмач 19 березня 1910 року. Парохом в с. Хлібичин в 1841 році був отець Андрей Юліан Кисілевський. В Хлібичині жив скульптор Нестор Кисілевський”

[М. Бажанський “Краса Снятинщини” Детройт.]

...від 1840 року і до 1942 року (ціле століття) почала служити (на початку теж з переривами) династія Кисілевських. До 1886 року служить отець Микола Кисілевський, після нього — до 1926 року служить його син отець Євген. До 1934 року, а потім і до 1940 року служить брат отця Євгена Юліан-Андрій. Люди його називали Юрієм. У переривах між ними і після них служили отці Зеновій (син отця Євгена) та Атоназій Левинський (зять отця Миколи Кисілевського). В основному вони мешкали в резиденції, що біля церкви в Хлібичині. Церква Успення Приснодіви в Хлібичині побудована у 1854 році місцевим поміщиком Александром Задуровичем, а двома роками пізніше побудована резиденція. На Хлібичинському цвинтарі є гробниця Кисілевських, по боках якої стоять з червоного каменю дві великі плити.

На правій вверху такий напис: “о. Николай місцевий парох 28/ІІІ 812+11/ІІ 1886”. Нижче: “о. Євгеній місцевий парох 6/ХІІ 1849+24/І 1926

На лівій плиті, що ліворуч гробниці, такий напис:

Амалія з Морозевичів 23/І 1857 + 22/ІХ 1914

Єлена 5/ВІІ 1877 + 12/ВІІІ 1890

Деонізія 12/ХІІ 1888+30/ ІV 1890

Євгенія 13/V 1892 + 23/IV 1907

Теодозий 28/VІІ 1897 + 21/VI 1898

Поруч гробниці є могила з таким написом на плиті:

Теофіль Кисілевський

Управитель ПАР школи

в Жаб'ю — Ільці

17/ІІІ 1851 + 6/V 1937

Вічна йому пам'ять.

Теофіл Кисілевський сорок три роки учителював у селі Жаб'є — Ільцях. Помер у 86-річному віці у Хлібичині, де священиком був його син Юліан (1883-1955).

IV. Відомості про пам'ятні хрести та каплички нашого села

**З розповіді моєї бабусі Сусак Марії Юріївни,
жительки села Хлібичин**

Панщина в нас закінчилася в 1848 році 16 травня. Після панщини людям жити стало краще. В той час люди почали будувати пам'ятники в кожному селі. У 1849 році мого прадіда Сусака Василя Федоровича дід Сусак Федір Андрійович збудував хрест в нашому селі. Цей хрест було побудовано біля дороги, де тепер знаходиться автобусна зупинка. На тому місці викопали яму, в яку люди з усього села скидали нагайки. За радянської влади хрест було зруйновано, але не повністю. Тепер він знаходиться за церквою.

З розповіді жительки села Саламахи Ольги

“Пам’ятаю, як розказував мені мій покійний батько, Боднарук Михайло Дмитрович (1941-2012), про те, що колись на Західній Україні була панщина. Пани гнобили український народ, гнали до роботи, били. Люди працювали один день у себе вдома, а всі решта дні — на пана. Згодом народ повстав проти панів. Панщину скасували 16 травня 1848 року. В знак цієї події люди викопали яму. В ту яму поскидали всі ті документи, які були в пана, і на тому місці поклали кам’яний хрест, який стоїть до цього часу. На тому місці колись була толічка. Люди збиралися на ній та влаштовували забави. В даний час цей хрест знаходиться на нашому обійсті”.

З розповіді Сусак Марії Юрїївни, жительки села Хлібичин

Колись в наших краях жив багатий пан, який мав багато земель. І він частину цих земель подарував народу, щоб люди там розмістили цвинтар. За це пана після смерті похоронили позад церкви в селі Хлібичин, де й сьогодні зберігається в доброму стані хрест.

Зі слів жительки села Хлібичин Гаврилюк Ольги

Хрест, що знаходиться праворуч по дорозі від центру села, поряд з обійстям Бабущака Романа називається хрестом “Сусака”. До родини Сусаків приїхав брат із Канади з дружиною. Вони вирішили піти в ліс на прогулянку. В лісі вони зустріли гуцула з жінкою. Гуцул був худий, але міцний. Сусак не хотів з ним боротися, але прийшлося. Гуцул кинув його до пенька і відбив йому нирки. Канадієць помер. Його жінка залишилася жива і вирішила поставити хрест. І назвали цей хрест “Хрестом Сусака”. Він стоїть до сьогоднішніх днів.

Зі слів жителя с. Хлібичин Бачука Миколи

Я багато років був на заробітках за кордоном і коли, нарешті, приїхав додому, вирішив покласти капличку на славу Божу. Мій толвари та сусід, депутат нашої вулиці, Василь Михайлович Попадюк, підтримав мене і морально, і матеріально. Будували своїми силами. Освятили нашу капличку урочисто у 2010 році.

Зі слів Світлани Василівни Паращук, жительки с. Хлібичин,

вчителя історії Хлібичинської ЗОШ І-ІІ ст

У нашому дворі розташована капличка. Ми побудували її з моїм чоловіком. Знаю з розповідей старших, що колись на цьому місці теж була капличка, побудована десь у ХІХ ст, ніхто точної дати не знає. За часів радянської влади, у 1960 році, мого свекра, колишнього вчителя Хлібичинської школи, Паращука Василя Івановича, заставили її завалити, тому що він був учителем, а капличка розташовувалася на його подвір'ї. Але Василь Іванович, зростаючи в християнській родині, розумів, що цього робити не можна, всіляко ухилявся від того, знаходив тисячі причин, щоб не взяти гріха на душу.

Керівники влади, зрозумівши, що він цього не зробить, у 1963 році, зимою, вночі, привезли людей і трактором знесли капличку.

Так ця зруйнована капличка простояла до нашого часу. У 1999 році ми її відбудували. 5 червня 2005 року була освячена наша капличка.

Зі слів жительки с. Хлібичин Ліщук Марії Михайлівни про статую Матері Божої та Ісуса Христа на церковному подвір'ї

У 2014 році з ініціативи священика нашої парафії о. Богдана Близнюка та за підтримки церковного братства було вирішено прикрасити подвір'я церкви капличками. До справи активно долучився декан із м. Снятин Михайло Марусяк. Житель села Мирослав Арсенюк пожертвував будівельні матеріали. Кошти на будівництво збирали всім селом, безпосередньо будівництвом займалися жителі села Олег Войтович та Володимир Драган.

Освячували каплички на храмове свято — в день Успіння Святої Богородиці.

У 2015 році біля цих каплиць поставили ще два хрести, які вбрали у позолочену бляху. Їх освятили у Службі Божій.

Зі слів Івана Васильовича Осадчука, жителя с. Хлібичин

Ох, нелегкі часи настали для нас, українців: інфляція, хвороби, турботи за завтрашній день, війна... Однією відрадою є те, що ми повертаємося до духовності, що велика кількість людей розумом зрозуміли і серцем відчували, що Бог є, живе Його істина. Будуються і реставруються церкви, споруджуються каплиці, ставляться пам'ятні хрести.

Я віддавна мріяв збудувати капличку. Упродовж кількох років відкладали з дружиною гроші з пенсії. Та без важких заробітків наших синів у Далекому Сибіру ми не змогли б втілити нашу мрію.

Хотілося зробити щось незвичайне й гарне. Часто бачив попри дорогу різноманітні статуї Матері Божої, вирішив зробити і в нашому селі таку ж. Та коли подумав, що Її і Синочка будуть полоскати дощі, бити в обличчя заметілі, замітатимуть сніги босі ноги, то вирішили закрити Статую склопакетами. Щоб люди бачили Її звідусіль і Вона їх бачила.

Радилися усією сім'єю, сперечалися, зверталися по допомогу до майстрів, священика. Турбот було багато. Та завдяки Божій допомозі, що дав нам сили та наснаги, настав день 28 серпня 2009 року — наше храмове свято і освячення каплички. Важко було стримати сльози радості усієї сім'ї. Наша мрія стала реальністю.

Для мене найбільшою радістю і віддякою є те, що я бачу, як люди приходять до каплички, моляться, проходячи повз неї — хрестяться. Учні місцевої школи приносять найкращі букети і кладуть до ніг Матері Божої і її Синочка.

Якщо хтось завдяки оцій святій споруді наблизився ще більше до Бога, сприйняв його міцніше душею і тілом — це і є неоцінним скарбом і для мене, і для моєї сім'ї.

V. Церква Успіння Пресвятої Богородиці — осередок духовної культури

Настоятель: ПРОТОІЄРЕЙ БОГДАН ВАСИЛЬОВИЧ БЛИЗНЮК

Протоієрей Богдан Васильович Близнюк народився 27 лютого 1978 року в селі Кривець Богородчанського району Івано-Франківської області в сім'ї священика.

2002 року висвячений у сан священика архієпископом Івано-Франківським і Галицьким Іоасафом (Василиківим).

У 2003 році призначений настоятелем храмів села Хлібичин і села Турка Борщівська Снятинського району.

Освіта: Богословське відділення КДА при ФТФ Чернівецького національного університету ім. Ю. Федьковича (2002, отримав повну вищу освіту за спеціальністю “релігієзнавство”, а також диплом КДА).

Остання нагорода – сан протоієрея (2008).

З розповіді Сусак Марії Юріївни, жительки села Хлібичин

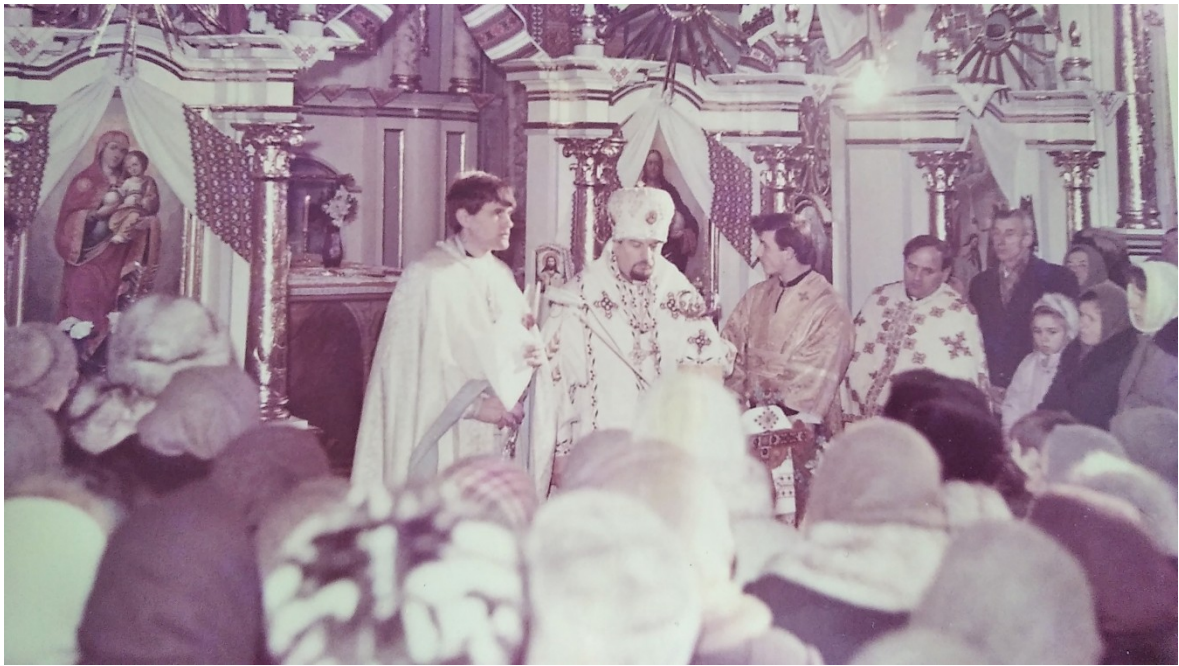
Україна неймовірно багата на пам'ятки, які належать до прадавніх часів. Ці пам'ятки є свідками формування української нації.

Наше село Хлібичин розкинулось на лівому березі річки Прут. У 1854 році у нашому селі була побудована греко-католицька церква. В Хлібичинській церкві правив богослужіння о. Кисельовський. Родина Кисельовських жила в своєму будинку, де тепер знаходиться наша школа. З цієї родини виходили священики, які правили богослужіння в Хлібичині. А після них були й інші, які правили і жили в цій резиденції. При радянській владі церква була закрита. У церкві зробили колгоспну комору. Посередині церкви була висипана маленька купка ячменю, біля ячменю стояли на підлозі два старі бідони від молока. А в резиденції в якій жили священики, було відкрито садок. В садок ходили діти, батьки яких працювали в колгоспі. А пізніше тут відкрили початкову школу.

Пройшли роки, і нашу церкву відкрили заново — це відбулося у 1991 році. Тоді ж відбулося освячення церкви, як православної. Першим священником став о. Близнюк Василь Іванович. В даний час править його син протоієрей Богдан Близнюк.

1991 рік Освячення вдруге відкритої церкви

1991 рік Освячення вдруге відкритої церкви

**З розповіді жительки села Бабущак Орісі Миколаївни, 1948 р.н.,
жительки села Хлібичин**

Хлібичинська церква дуже давня. Церква носить назву Успення Пресвятої Богородиці. В честь цього свята в селі 28 серпня храмове свято. Спочатку тут правили священики — родина Киселевських. Пізніше — о. Білінський. В часи радянської влади релігія стала заборонена, всі святі місця були закриті, а то й зруйновані. Церква була не діючою. Там зробили склад. З церкви були вкрадені речі, а також дорогоцінні ікони. Церква занепала. Пройшли роки і Україна стала незалежною державою. Почали відбудовувати церкву, каплички. Церква була повністю реставрована. Люди для цього доклали багато зусиль і коштів, і з Божою допомогою в 1991 році церква була відновлена. Почалася правити Служба Божа. Наша церква православна. В ній тепер править о. Богдан Близнюк. Я з радістю відвідую недільні богослужіння.

1991 рік Храмове свято Богородиці Марії

Зі слів Осадчука Івана Васильовича, жителя с. Хлібичин

У нашому селі відбудували зруйновану церкву. Багато в цьому допомагала уся громада села. Та не було грошей, щоб придбати дзвони.

Церковна громада звернулася до директора Заболотівського тютюнового заводу Петра Осадчука по допомогу.

І він за рахунок заводу закупив у далекій Росії три дзвони.

Холодною була зима, а особливо у Різдвяні свята. Та людей прийшло дуже багато на освячення церкви. У церкві стояли три красені — дзвони. Отець Василій відправив службу, освятив їх і назвав один дзвін іменем Петра, котрий купив дзвони, другий — іменем його брата Івана, а третій — іменем їх батька Василя.

Поет-літератор нашого краю і уродженець нашого села Мирослав Попадюк написав і прочитав вірша з нагоди цієї великої події.

Всі люди раділи і славили Господа Бога, Святу Богородицю — заступницю нашого села.

Освячення церковних дзвонів

**Поет-літератор нашого краю і уродженець нашого села
Мирослав Попадюк написав і прочитав вірша з нагоди цієї
великої події.**

Охрещення дзвонів у Хлібичині

Ми розбудовуємо державу,
І храм возводимо з руїн,
На втіху нашу і на славу
Охрещуєм церковний дзвін.

Даєм йому ім'я Петрове,
Іванове і Василя,
І світиться свята обнова,
Співа Хлібичинська земля.

Людей навколо пребагато,
Дітей зібралось — втратиш лік,
Щоб не померкло наше свято
І нині, й прісно, і повік.

О,
як хотіли
злі повії

Розчавить церкву в дні руїн,
Та добровісні буревії
Повергли зло в довічний тлін.

Тож тим уклін, хто на офіру,
Приніс життя у час оков,
Щоб наша Воля, наша Віра
Воскреснула у серці знов.

Б'ють дзвони дзвінко наповсюди,
Рятують світ від куколю...
Во здоровіє співають люди
Петру, Івану, Василю.

Мирослав Попадюк

V. Встановлення пам'ятника Тарасу Григоровичу Шевченку

**Автор ідеї та ідейний ініціатор встановлення пам'ятника,
Мирослав Попадюк написав і прочитав вірша з нагоди цієї
великої події**

До Кобзаря

**До рідної крокую школи,
охоче,**

**Світи, голубко, нам світи,
пишноквіття**

**Аби найдальші аж світи
двохстоліття,-**

**Нас не цуралися ніколи.
Пророче.**

**О скільки зим, о скільки літ,
повезло,**

В село прибув до нас

Став між шкільного

В своє високе

Наш Генію і наш

В цю мить нам ще не

Без острог і зайвих слів, градом,-	Бо б'є з Донбасу лютим
Щоб край наш мудрістю повнів, пишним садом-	Земля ж завітне
Дітей виводиш ти в політ. зло.	І згасне те пекуче
Не може світ без втіхи й суму- запоруку,	Ми чуєм Правди
По-всякому в житті мете, пісень,	Нам птахи шлють нових
Шевченкову безсмертну думу- щодень.	Від школи рідної
Ми маєм те, що нам святе. науку.	До Кобзаря йдем по

Зі слів Паращука Ігора Васильовича, директора Хлібичинської гімназії

Ідея встановлення погруддя Т. Г. Шевченку у рідному селі належить Попадюку Мирославу Петровичу, виношував її Мирослав Петрович не один рік.

В той час , коли по всій Україні і далеко за її межами готувались до святкування 200-ої річниці від народження Т. Г. Шевченка , Мирослав Петрович і вирішив втілити в життя свою давню мрію.

І якось , відвідуючи рідну сестру в рідному с. Хлібичин він поділився своїм баченням втілення цієї ідеї в життя з директором школи Паращуком І. В.

І от разом, підшукуючи місце встановлення пам'ятника Т. Г. Шевченку, – зупинились на тому , що найкраще на подвір'ї Хлібичинської школи . Запросили скульптора з Ів. Франківська (нашого недалекого земляка, колишнього Заболотівчанина) Косовича Йосипа Дмитровича для поради та узгодження. Йосип Дмитрович відкоригувавши та поправивши нами задумане – зробив ескіз, який всім сподобався і що саме головне щиро згодився його виконати.

А далі неодноразово збирався громадський актив села на чолі голови Розвадовського І.М. та директора школи Паращука І. В., де обговорювались технічні і фінансові питання стосовно цього спорудження .

Були різні думки :

- Були і такі , які відверто критикували цю затію (вони , як правило нехтували цими зібраннями);
- Інші більш стримано висловлювались (озвучувались думки чи це доречно тепер , чи на часі) мотивуючи , що тепер важкий час – незагоїлись рани Революції Гідності , іде війна на сході ;
- Ще інші , на чолі з Попадюком М. П. твердо відстоювали свою думку – переконуючи , що якраз тепер : коли сотня, а потім тисячі кращих справжніх патріотів загинули і продовжують гинути за багатостраждальну одвічну національну ідею українського народу : - жити гідно , вільно , рівноправно у демократичній країні - ми не можемо стояти осторонь і взнак солідарності, кожен на своєму місці і по мірі можливості повинен втілювати цю ідею в життя . –

Яку Т. Г. Шевченко проніс і оспівав через усе своє життя – ІДЕЮ ВОЛЬНОСТІ.

Прийшлося не легко, особливо з фінансової сторони. Тут значний і особливо необхідний в той час вніс знову ж М. Попадюк, пізніше долучились депутати , підприємці, освітяни району , жителі села та колишні земляки.

Активно до цього залучився і рідний мені шкільний колектив Хлібичинської школи (звичайно з допомогою управління освіти) Адже більше 4-тої частини всіх матеріальних витрат випало на школу та абсолютно всі супроводжуючі роботи пов'язані з спорудженням пам'ятника .

Ну і звичайно : -- за такий подарок в плані виховання і навчання підростаючих поколінь– низька , щира дяка Попадюку Мирославу Петровичу.

Освячення пам'ятника Т. Г. Шевченку 2015 р.

VI. Історичні етапи розвитку освіти села Хлібичин.

- ❖ **1856р. - в с.Хлібичин була збудована початкова чотирикласна школа, в якій працював 1 учитель - пан Йосип Нагорський.**
- ❖ **З 1939р. - в будинку для священника (побудованому в 1905р. громадою села) навчаються діти початкових класів і по сьогоднішній час.**

❖ **1948р. - зареєстрована семирічна школа, при якій була створена профспілкова організація, яка нараховувала 17 чоловік.**

❖ **В 1960р. - школу реорганізували в 8-микласну, а з 1963 р. восьмирічну освіту здобували всі діти шкільного віку, де навчалось 168 учнів. На той час в школі працювало з вищою освітою - 8 вчителів, з незакінченою вищою - 2, заочно навчалися - 3.**

- ❖ ***В 1987р. - школу реорганізували в неповну середню, а згодом в Хлібичинську загальноосвітню школу I-II ступенів Снятинської районної ради Івано-Франківської області.***
- ❖ ***В 2021р. - школу перейменовано Хлібичинську гімназію Заболотівської селищної ради Коломийського району Івано-Франківської області***

РОЗПОРЯДЖЕННЯ ОДА

Департамент освіти, науки та молодіжної політики ОДА, від 22 вересня

2021 р. № 357

Про ліцензування освітньої діяльності

Відповідно до законів України “Про місцеві державні адміністрації”, “Про основні засади державного нагляду (контролю) у сфері господарської діяльності”, “Про ліцензування видів господарської діяльності”, “Про освіту”, “Про повну загальну середню освіту”, “Про дошкільну освіту”, постанов Кабінету Міністрів України від 05 серпня 2015 року № 609 “Про затвердження переліку органів ліцензування та визнання такими, що втратили чинність, деяких постанов Кабінету Міністрів України”, від 30 грудня 2015 року № 1187 “Про затвердження Ліцензійних умов провадження освітньої діяльності” (зі змінами), розпоряджень обласної державної адміністрації від 22 серпня 2017 року № 498 “Про організацію ліцензування освітньої діяльності закладів освіти Івано-Франківської області”, від 10 вересня 2021 року № 346 “Про новий склад Ліцензійної комісії з ліцензування освітньої діяльності закладів освіти Івано-Франківської області” та з урахуванням рішення Ліцензійної комісії з ліцензування освітньої діяльності закладів освіти Івано-Франківської області від 15 вересня 2021 року (протокол № 13):

1. Видати ліцензії на провадження освітньої діяльності у сфері дошкільної та повної загальної середньої освіти:

Хлібичинській гімназії Заболотівської селищної ради Коломийського району Івано-Франківської області (ідентифікаційний код юридичної особи: 23923061, вул. Центральна, 22, с. Хлібичин, Коломийський район, Івано-Франківська область, 78318) у сфері повної загальної середньої освіти на освітніх рівнях: “початкова освіта”; “базова середня освіта”;

2. Здобувачам ліцензій, щодо яких прийнято рішення про видачу ліцензії, внести плату за видачу ліцензій на рахунок територіального органу Державного казначейства у строк не пізніше десяти робочих днів з дня внесення запису щодо рішення про видачу ліцензії до ліцензійного реєстру. Код відомчої ознаки – 40 (обласні, Київська та Севастопольська міські державні адміністрації). Код бюджетної класифікації за доходами – 22011800 (плата за ліцензії, що сплачується ліцензіатами за місцем здійснення діяльності).

3. Координацію роботи та узагальнення інформації щодо виконання розпорядження покласти на головного відповідального виконавця – департамент освіти, науки та молодіжної політики обласної державної адміністрації (В. Кімакович).

4. Контроль за виконанням розпорядження покласти на заступника голови обласної державної адміністрації відповідно до функціональних повноважень.

**Голова обласної
державної адміністрації**

Світлана ОНИЩУК

**Директори Хлібичинської освітньої установи
1954 - 1959 – Лозаренко І. В.**

Лудчак В. Р.
1960-1964 рр.
рр.

Осадчук Д. В.
1965-1991

Паращук І.В.
С.
1992 - рр..
рр.

Вандяк О.
2004-2005

Перший наказ по Хлібичинській школі, zareєстрований в книзі наказів

Наказ № 1.
по Хлібичинській сесійній школі
від 27. VII. 1954 р.

З метою 100% явки учнів до школи 1 вересня,
всім учителям /класоводам та класним керівникам/
до 30. VII. 54 р. обійти учнів по домішках, де провести
бесіду з батьками та дітьми про забезпечення
нормального відвідування школи.

27. VII. 54 р. Директор школи: [Підпис]

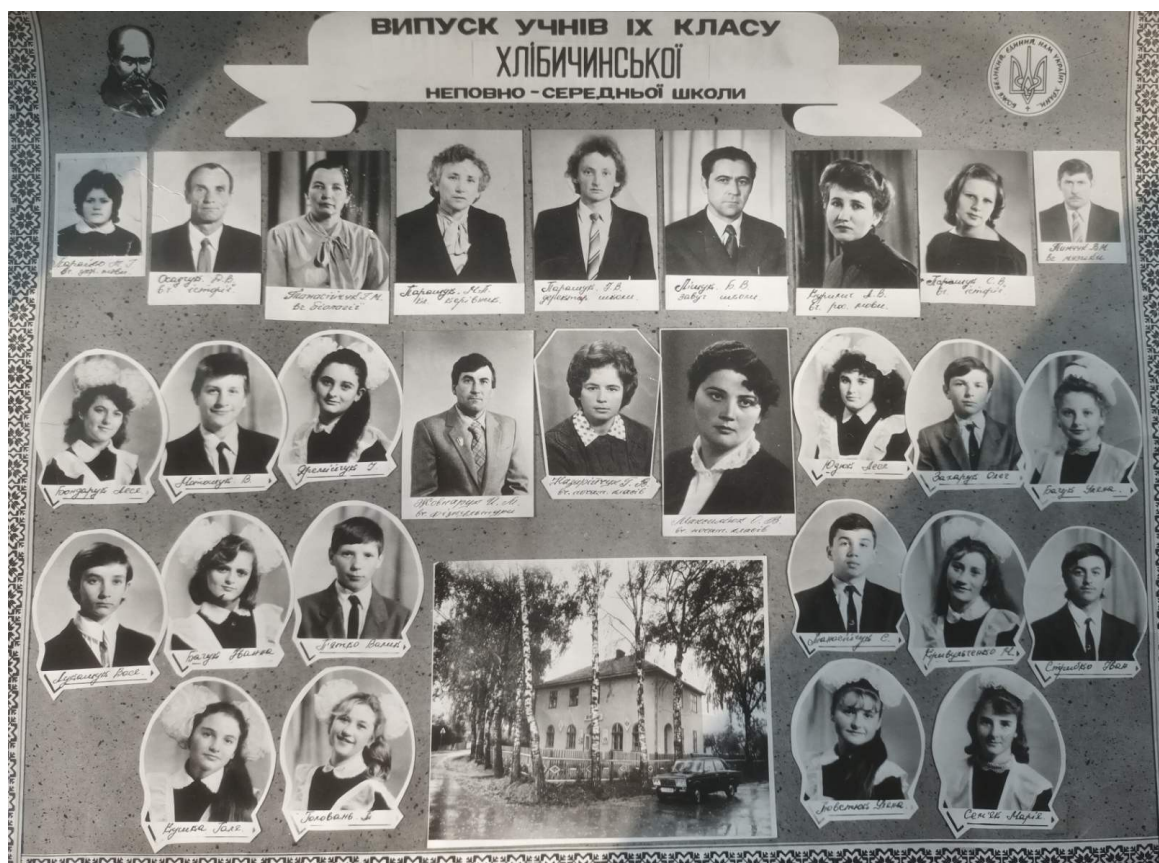
Перший випуск Хлібичинської семирічної школи

№ п/п	ПРИЗВИЩЕ, ІМ'Я ТА ПО БАТЬКОВИ	Рік народження	Дата вступу до школи	Дата закінчення школи	Оцінки							ВІДМОВНОСТІ											Дата і № протоколу засідання педагогічної комісії	Особа, що виступила	Дата виступу	Розписка про одержання свідоцтва
					Українська мова	Українська література	Російська мова	Російська література	Математика	Історія	Географія	Фізика	Хімія	Біологія	Музика	Танці	Рисование	Трудове виховання	Фізична культура	Здоров'я						
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27
1	Пендася Микола Іванович	1935	1943	18/11-52	4	4	4	4			3	3	4	5	5	5	4	4	3	5	5	18/11-52 21/13		18/11-52	Григор'єв	
2	Василь Востан Володимир	1938	1945	18/11-52	4	4	4	4			3	3	4	5	4	4	3	3	3	4	5	18/11-52 21/13		18/11-52	Василь	
3	Колосовський Петро Василь	1935	1943	18/11-52	3	3	3	3			3	3	4	4	3	4	3	3	3	5	5	18/11-52 21/13		18/11-52	Григор'єв	
4	Григор'єв Петро Іванович	1937	1944	18/11-52	3	3	3	3			3	3	3	3	3	3	3	3	3	3	5	18/11-52 21/13		18/11-52	Григор'єв	
5	Григор'єв Петро Іванович	1938	1945	18/11-52	4	4	3	3			3	3	3	3	3	3	3	3	3	3	5	18/11-52 21/13		18/11-52	Григор'єв	
6	Григор'єв Микола Іванович	1936	1944	18/11-52	4	4	4	4			4	4	3	4	5	5	5	4	4	3	5	18/11-52 21/13		18/11-52	Григор'єв	
7	Григор'єв Петро Іванович	1937	1945	18/11-52	3	3	3	3			3	3	3	3	3	3	3	3	3	3	5	18/11-52 21/13		18/11-52	Григор'єв	
8	Кучук Василь Іванович	1935	1943	18/11-52	4	4	3	3			3	3	4	5	4	5	4	4	3	5	5	18/11-52 21/13		18/11-52	Григор'єв	
9	Кучук Микола Іванович	1937	1945	18/11-52	5	5	4	4			5	5	5	5	5	5	5	5	4	4	5	18/11-52 21/13		18/11-52	Григор'єв	
10	Кучук Петро Іванович	1937	1945	18/11-52	4	4	4	4			3	3	3	3	3	3	3	4	3	5	5	18/11-52 21/13		18/11-52	Григор'єв	
11	Кучук Василь Іванович	1937	1945	18/11-52	4	4	3	3			3	3	3	3	3	3	3	3	3	3	5	18/11-52 21/13		18/11-52	Григор'єв	
12	Монсиль Микола Іванович	1937	1945	18/11-52	3	3	3	3			3	3	3	4	4	3	4	3	4	3	5	18/11-52 21/13		18/11-52	Григор'єв	
13	Монсиль Микола Іванович	1937	1945	18/11-52	3	3	3	3			3	3	3	3	3	3	3	3	4	3	4	18/11-52 21/13		18/11-52	Григор'єв	
14	Монсиль Микола Іванович	1937	1944	18/11-52	3	3	3	3			3	3	3	3	3	3	3	3	3	4	5	18/11-52 21/13		18/11-52	Григор'єв	
15	Роздобудько Микола Василь	1935	1943	18/11-52	3	3	4	4			3	3	4	4	4	5	4	4	3	5	5	18/11-52 21/13		18/11-52	Григор'єв	
16	Судак Микола Іванович	1937	1945	18/11-52	3	3	3	3			3	3	3	3	3	3	3	3	3	3	5	18/11-52 21/13		18/11-52	Григор'єв	
17	Андрій Микола Іванович	1935	1943	18/11-52	4	4	3	3			4	4	5	4	5	5	5	4	4	3	4	18/11-52 21/13		18/11-52	Григор'єв	
18	Андрій Микола Іванович	1937	1944	18/11-52	4	4	3	3			3	3	4	4	4	4	4	4	4	3	4	18/11-52 21/13		18/11-52	Григор'єв	
19	Андрій Микола Іванович	1936	1945	18/11-52	3	3	3	3			3	3	3	3	3	3	3	3	3	4	5	18/11-52 21/13		18/11-52	Григор'єв	
20	Андрій Микола Іванович	1935	1945	18/11-52	5	5	5	5			4	4	4	5	4	5	4	4	4	5	5	18/11-52 21/13		18/11-52	Григор'єв	
21	Романчук Петро Василь	1950	1944	18/11-52	4	4	3	3			3	3	4	5	5	5	5	4	5	3	5	18/11-52 21/13		18/11-52	Григор'єв	
22	Сидорчук Василь Іванович	1930	1944	18/11-52	4	4	3	3			4	4	3	4	4	3	4	4	3	3	5	18/11-52 21/13		18/11-52	Григор'єв	
23	Сидорчук Петро Іванович	1937	1944	18/11-52	3	3	3	3			3	3	4	3	3	3	3	3	4	3	5	18/11-52 21/13		18/11-52	Григор'єв	
24	Андрій Микола Іванович	1930	1943	18/11-52	3	3	3	3			3	3	3	3	3	3	3	3	3	3	5	18/11-52 21/13		18/11-52	Григор'єв	

Окремі випуски учнів Хлібичинської школи

Рідна школа

**Йду до тебе всяк час як на свято,
Подолавши стомильні путі.**

**Рідна школо, моя альма-матер,
Вічна вчителько в мо'му житті.**

**Це ж від тебе в краї ті далекі
Ніс і серце, і розуму віть,
Щоб знайомий дитячий цей клекіт
Тут поетом мене міг зустріть.**

**До твоїх і проблем, і розвою
Прилучився і мій давній рід,
Тут і слово беруть, як ту зброю,
Тут Шевченка подвижницький слід.**

**Я з тобою повік, рідна школо,
З ділом добрим твоїм і лицем.
Не здрібніє твій поступ ніколи
Під Вкраїни нетлінним вінцем.**

М. П. Попадюк

